

“அம்மா! இங்கிலீ சிலை ஸ்பீச் குடும்பப் போறியளளோ அல்லது தமிழிலை குடும்பப் போறியளளோ? பள்ளிக் கட்டத் திலை முந்தி அம்மா இங்கிலிஸ் ரீச் சரலலே!” என வரதலிங்கம் நக்கலடித்தான்.

“அது அப்ப... சின்ன வகுப்புகளுக்குப் படிப்பிச்சனான் தான். இப்பெல்லாம் மறந்து போச்சு” என்றார் அம்மா சிரித்துக் கொண்டே.

வரதலிங்கமும் மனவையுமும் அம்மாவின் அருகில் போய் இருந்தார்கள். படுக்கையின் ஓரத்தில் ‘ஓளவையார்’ என்று தலைப்பிட்ட புத்தகம் ஒன்று குப்பறமாக மடித்து வகைக்கப்பட்டிருந்தது. அம்மாவின் உருவமும் ஒருவகையில் ஓளவையார் போலத்தான்.

அம்மா ஏக்கத்துடன் அவர்கள் இருவரையும் பார்த்தார். அந்த ஏக்கத்தின் பொருள் - அவர்களுக்குப் பிள்ளைகள் இல்லை என்பதுதான். அவர்களும் அதைப் பூரிந்து கொண்டார்கள். இன்று நேறா இந்த நாடகம் நடக்கின்றது?

“எட வரதலிங்கம்... சாராமதி எத்தினை மணிக் கு நாளகைக் கு வருவாள்?” ஏக்கத்தை முறித்துக் கொண்டே கேட்டார் அம்மா. சாராமதி - வரதலிங்கத்திற்கும் சதாந்சேனும் இடையிட்டவள். சாராமதி குடும்பத்தினர் இந்தப் பிறந்தநாள் விழாவிற் காக கனடாவில் இருந்து வருகின்றார்கள்.

“விபியக் காலமை எட்டு மணிக் கு ஃபிளையிற் வரும். நானும் அண்ணாவும் போய்க் கட்டி வருவம் அம்மா.... நீங்கள் ஒண்டுகும் யோசிக் காதையுங்கோ. இண்டகை காவது கொஞ்சம் வளை எணவாப் படுங்கோ” என்றான் சதாந்சேன்.

அம்மா, தன் கட்சி மகன் சதாந்சேனுடன் அவுஸ்திரலியாவில் இருக்கின்றார். சதாந்சேன் தனது வலை நேரம் போக, மிகுதி நேரத்தில் தமிழ் பள்ளி ஒன்றில் ஈடுபடுகின்றான். அமதியும் அடக்கமும் கொண்டவன் என்று அங்கே நன்மதிப்புப் பெற்றவன். அம்மாவின் உலகம் இப்பொழுது சதாந்சேன் குடும்பத்தினருடன் கழிகின்றது. மட்டுமே பிள்ளைகள். மித்தவன் பல்கலைக் கழகம் போகின்றான். இரண்டாவது மகள் பாடசாலகைக் குப் போகின்றாள். கட்சிப் பெண்குழந்தை வீட்டில். கொழுகொழுவென வளர்ந்து, கொள்ளை அழகுடன் அப்பம்மாவின் மடியில் எந்த நேரமும் துள்ளி விளையாட்கின்றாள்.

அம்மா சிலவள்கைகளில் தனக்குரிய ஆடகையையும் தானே ததைத்துக் கொள்வார். நடுவிரல் நுனியில் ‘தீ தாள்’ அணிந்து ஆடகைகள் தகைக்கும் அழகை சதாந்சேனின் மட்டுமே பிள்ளைகளும் இமகை காது பார்த்துக் கொண்டு நிற்பார்கள். சிலவள்கைகளில் ததைத் தபடியே கடகைக் குட்டிக் கு தவோரமும் சொல்லிக் குடும்பார்.

அம்மாவுக்கு தனி அறை, பாத்திரம், ரொயிலிற் என எல்லா வசதிகளும் செய்து குடும்பத் திருந்தான் சதாந்சேன். குசினிக் குள் கட்ட தனி அடுப்பு, பாத்திரம் பண்டங்கள். தானே சமதைத் தும் சாப்பிடுவார் அவர். மகனுக்கு இடையே இல்லாமல் தன்னதைத் தானே பார்த்துக் கொள்வார். புத்தகங்கள் வாசிப்பார், தொலகை காட்சி பார்ப்பார். கண்கள் இன்னமும் மங்கவில்லை.

அன்னம் போல மெது நடன. அப்படி நடக்கும் போது எழும் மெல்லிய ஓசையை வீட்டில் இருப்பவர்களதைத் தவிர மற்றவர்களால் கேட்க முடியாது. கதகைக்கும் போது கட்ட மெதுவாக கொஞ்சம் இடவெளி விட்டே கதகைப்பார். எதகைக் கதகைக்கின்றமே என்பதைத் தீர்மானிக்க அந்தக் கால இடவெளி உதவும் என்பார்.

வீட்டு இரவு பதினொருமணி வரையும் கலகலத்தபடி இருந்தது. ஆக்கள் வருவதும் போவதுமாக இருந்தார்கள். சதாந்சேன் தன் மடித்தமகனுடன் முறுகும் சத்தம் கேட்டு கதவனை நீக்கி வெளியே எட்டிப்பார்த்தார் அம்மா.

“வினோதன் யினிவசிட்டி தமிழ்ச்சங்க கலவிழாவாக்கு பறன அடிச்சுப் பழகப் போறான் எண்டு நாண்டுகொண்டு நிக்கிறான்.”

“அவனாவது தமிழ்ப்பிள்ளையளளோடே பழகிறான் எண்டு நினசைச்சு சந்தோஷப்படு.”

“என்னம்மா சொல்லுறியள்? உவன் பறன அடிச்சா எங்களபைப்பற்றி என்ன சொல்லுவினம்?”

“சதா... பறன எண்டு சொல்லுறது தமிழன் ரன இசகைக் கருவியளிலன ஒண்டு. அவனன விடும். பழகட்டும்.”

சதாந்சேன் அம்மாவன உற்று நனகைக்கிப் பார்த்துவிட்டும், “சரி அம்மா” என்றான்.

நடுநடுமாக அம்மாவின் அறன விளக்கு ஒளிர்ந்து கொண்டிருப்பதை அவதானித்த சதாந்சேன் அம்மாவின் அறனன எட்டிப் பார்த்தான். அம்மா படுக்கையில் தன் கால்களனை நீட்டி அமர்ந்தபடி, தன் மடியில் தலையணையன இருத்தி ஏதன கரிசனையாக எழுதிக் கொண்டிருந்தார். மகனகைக் கண்டுவிட்ட அதிர்வில் எழுதிய பபேபரன படுக்கன விரிப்பினுள் ஒழித்தார்.

“இஞ்சன பாரடா அம்மாவன.... இரவிரவா நித்திரையும் கொள்ளாமல் நாளகைக்குப் பசேப்போறதை எழுதிக் கொண்டிருக்கிறா...”

“நீ என்னண்டா நாளகைக்கு என்னபைப் பசேச் சொல்லிப்போட்டாய்... திடீர் ரண்டு இப்பிடிச் சொன்னா?” அம்மா சிரித்துக் கொண்டே தான் எழுதியதை எடுத்து சதாந்சேனிடம் நீட்டினார். சதாந்சேன் அதன வான்கிப் படித்துவிட்டும், “நல்லா இருக்கு அம்மா... இவ்வளவும் போதும்” என திருப்திப்பட்டும் கொண்டான்.

மறுநாள்காலன. இரண்டு மருமகளம்மாரும் அம்மாவன ஃபியட்டிப் பாலருக்குக் கட்டிச் சனறார்கள். அம்மா ஒருபோதும் மகைக் பசெய்ததில்லன. அதன அவர் விரும்புவதும் இல்லன. இந்தக் கட்டத்துகளன அவர் தவிரக் கவனே விரும்பினார். என்ன செய்வது! இன்று என்பதாவது பிறந்தநாள்கொண்டாட்டமாயிறுநே!

அம்மா மகைக் பபோட்டும் கொண்டும் வீட்டிற்கு வரும்போது, வீட்டு களகைட்டி இருந்தது.

சாரும்தி, கணவன் மற்றும் அவர்களின் மடின்று பிள்ளகைகளின் குடும்பத்தினரும் வீட்டகைக் கலகலப்பாகக் கொண்டிருந்தார்கள். சாரும்தியின் மகள் ஒரு

“ஓண்டு எப்பவும் வாயுக்குள்ளை சுவிங்கத்தசை சப்புது.... இன்னொண்டு எப்பவும் கண்ணாடியிலை முகத்தபை பாத்து கிள்ளுது.... ஓண்டு என்னண்டா மொபலைப்போனை நோண்டிக்கொண்டு இருக்குது...” தனக்குள் முணுமுணுத்துக் கொண்டார் அம்மா. அவருக்கு சாராமதியின் பதிலில் பெரிதாகத் திருப்தி இல்லை. இங்கிலிஷ் ரீ ச்சரூக்கு அவை ஒன்றுமே புரியவில்லை. பழயைவற்றை நினதைத்துப் பெருமபிச்செறிந்தார் அவர்.

“சதாநசேன் தனரமை மிண்டு பிள்ளையையையும் எப்பிடி வளத்து வசைச்சிருக்கிறான் எண்டு பாத்தனிதானே!”

“நீங்கள் பக்கத்திலை இருக்கிறியள் அம்மா. எல்லாத்தயையும் பாத்துக் கொள்ளுறியள். எப்பகனடா வந்து என்னுடன் இருக்கப்போறியள்?” சாராமதியின் கேள்விக்கு அம்மா சிரித்தார்.

“நரேம் வரும்போது வருவனே” என்றார்.

சாராமதி அவுஸ்திரலியாவிற்கு முன்பும் இரண்டு தடவகைகள் வந்திருக்கின்றாள். ஒவ்வொருதடவை வரும்போதும், “உனக்கு பிள்ளையளை வளக்கத் தெரியாது” என அம்மாவிடம் பசேசு வாங்குவார்.

வீட்டு திருவிழாக்காலம் பிண்டிருந்தது. ஒவ்வொருத்தரும் ஆடகைளை அணிந்துகொண்டு சரக்குச்சரக்கென்று நடந்தார்கள். ஒருவர் மாறி ஒருவரென அழகு காட்டினார்கள். சாராமதியின் இரண்டு மரமக்கப்பெண்களும் ஒப்பனைகுலநைத்துபோய் விடும் என்ற பயத்தில் ஒரு இடத்தில் பொம்மையாக அசராமல் இருந்தார்கள். யார்கதை கட்டாலும் திரும்பிப் பாராமல் அப்படியே இருந்தபதிபதில் தந்தார்கள்.

மாலை நாலுமணிக் கு எல்லோரும் ஹோலுக்குப் புறப்பட ஆயத்தமானார்கள். காரர்கள் வருவதும் போவதுமாக இருந்தன.

மழை வரும்போல் வானம் இருண்டு கிடந்தது. வீட்டசைச்சுற்றி வளையே எங்கும் குளிர்ப்பிக் கிடந்தது.

ஹோல் நிரம்பவசேசனம் வழிந்தது. அம்மா எல்லோருக்கும் கைகுலுக்கியபடியே தனது ஆசனத்தில் போய் அமர்ந்தார். சதாநசேனும், பரேப்பிள்ளைகளில் ஒருவரும், மற்றும் வந்திருந்தவர்களில் ஒருவருமென மின்று பரேகள் பிறந்ததின விழாவிற்கான தமது பசேசுகளை நிகழ்த்தினார்கள். இது நடந்து கொண்டிருக்கும்போதே, ஒவ்வொரு மசேகைக்கும் சாப்பாடு மணக்க மணக்க வந்து கொண்டிருந்தது.

அம்மா ‘ககே’ வெட்டி பிறந்தநாள் விழாவை ஆரம்பித்தார்.

‘இப்பொழுது பிறந்ததின விழாக் கொண்டாடும் நசேம் அம்மா அவர்கள் உரையாற்றுவார்கள்’

பெரும்பாலானவர்கள் இன்றுதான் அம்மாவின் பெயரை அறிந்தார்கள். ‘பிறந்தநாள் ககே’ கிட்ட அம்மா’ என்றே போட்டிருந்தார்கள். அவர் எல்லோருக்கும் அம்மாதான். சதாநசேனின் பெண்பிள்ளைகள் இருவரும் அம்மாவை மடேகைக்குக் கட்டிச்

சென்றார்கள். அம்மாவின் பிறந்ததின உரையையும் பமாகியது.

”மண்ணில் நல்ல வண்ணம் வாழலாம் வகைலும்
எண்ணில் நல்லகதிக்கு யாதாமோர் குறையிலகை
கண்ணில் நல்லஃதுறுங் கழும்ல வளநகர்ப்
பண்ணில் நல்லாளொடும் பரெந்தகை இரூந்ததே!

என்னுடைய பிறந்தநாள் விழாவிற் காக உங்கள் நரேத்தை ஒதுக்கி இங்கு வருகை தந்த அனைவரையும் நன்றி. நீங்கள் பல பரிசுப்பொருட்களைத் தந்து இந்த நரேத்தில் என்னமகிழ்வித்திருக்கின்றீர்கள்.

என்னைப் பற்றித் தெரியாதவர்களுக்காக சில வார்த்தைகள். நான் இலங்கையின் வடபகுதியில் கொக்குவில் என்னும் கிராமத்தில் பிறந்து வளர்ந்தேன். பொற்பதி பிள்ளையார் கோவிலுக்கு அண்மித்துத்தான் எனது சிறுவயது வாழ்க்கை கழிந்தது திருமணத்தின் பின்னரம் அங்கதோன் வசித்தேன். ஆச்சாரமான குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவள். அங்கு இருக்கும் வரையும் வீட்டில் மரக்கறிச்சாப்பாட்தான் சமையல்கள்.”

எல்லாரும் அவரது உரையை மிகவும் உன்னிப்பாகக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தார்கள். கரலில் தளர்ச்சி இல்லை. கணீர் ரென்று நாதமழும்பும் கரல். சதாநசேன் சிறிது நரேம் அம்மாவின் உரையைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்துவிட்டு சமையல்களத்திற்குப் போய்விட்டான்.

”காலமும் இடமும் தான் மனிதர்களின் வாழ்க்கையைத் தீர்மானிக்கின்றன. இதுக்கு என்மகள் சாரமதியே சாட்சி! அன்றிருந்த வாழ்க்கை முறைமைகளுக்கும் இன்றிருப்பவகையும் நிறையவே வேறுபாடுகளை நான் பார்க்கின்றேன். இத்தனை வருடங்களில் வாழ்க்கை முறை, திருமண பந்தம், கல்வி, ஆட்கைள், தொழில் நுட்பம், சினிமா என எவ்வளவோ மாற்றங்கள் கண்டிருக்கின்றன.

எனது பிள்ளைகள் மிகவும் அன்பாக என்னை இங்கே பார்க்கின்றார்கள். தங்களின் பித்தியான வாழ்க்கையிலும் மனங்கோணாமல் வதைத்திரிடம் அழைத்துச் செல்கின்றார்கள்; எனக்குத் தேவையானவற்றை வாங்கித் தருகின்றார்கள்; கோயிலுக்குக் கட்டிச் செல்கின்றார்கள்.

ஒவ்வொரு பிறந்தநாள் வரும்போதும் நாங்கள் எல்லாரும் ஒன்றுகூடி, மிகவும் எளிமையாக வீட்டில் கொண்டாடும்போம். இந்தத்தடவையிள்ளைகள் ஹோல் எடுத்து மிகவும் சிறப்பாகச் செய்கின்றார்கள்.

உலகத்திலே பிறந்த மனிதர்களில் இரண்டுவிதமான சாதியினர் தான் உள்ளார்கள். ஒருவர் அடூத்தவராகக் கொடுத்து உதவும் நல்ல மனம் படதைத் மலேரோர்; மற்றவர் தன்னிடம் உள்ளவற்றை அடூத்தவராகக் கொடுக்காத கீழோர். நீங்கள் எல்லாரும் மலேரோராக வாழும் பழகிக் கொள்ளுங்கள். சந்தோசத்தையும் துக்கத்தையும் சமன் செய்து வாழ்ங்கள்.

என்னைப் போன்றவர்களுக்கு, ஒவ்வொருநாள் விடிவதும் ஒரு ‘போனஸ்’ நாள்தான். நாளகை கால உறக்கத்தில் இரூந்து எழுவதுபற்றி நிச்சயம் இல்லை.”

அதுவரை மகிழ்ச்சியுடன் பசிக்கொண்டே வந்த அம்மா, திடீர் ரினைக் கவலை கொண்டார். அவரின் குரலில் சிறிது பிசிறல் விழுந்தது. கண்ணாடியைக் கழற்றிவிட்டு கண்ணீர் ரதைத் துடைத்துக் கொண்டார். கையில்லே கறுப்பிழுதி வதைத் திருந்த தாளான நான் காக மடித்து வதைத் துக் கொண்டார். அருகே நின்ற பிள்ளைகள் இருவரும் அப்பம்மாவை நிமிர்ந்து பார்த்துவிட்டு குனிந்து நின்றார்கள். அவர் தனது பசே்சினதைத் தொடர்ந்தார்.

”என்னுடைய கணவர் நாப்பது வருடங்களுக்கு முன்னரே எம்மலை விட்டுப் போய்விட்டார். நீங்கள் எல்லாரும் நான் நூறு வயது வரை வாழ்வேண்டும் என்று வாழ்த்தினீர்கள். உங்கள்க்கு எனது நன்றி. ஆனால் என்னுடைய ஓவ்வொரு பிறந்தநாள் வரும் போதும் என மனதில் ஒரு பாரம் கிடந்து அழுத்துவதையார் அறிவார்கள். அதை நான் எப்பிச்சொல்லுவது? என்ன எவ்வளவு சீக்கிரமாக எடுத்துக்கொள்ள முடியுமோ அவ்வளவு சீக்கிரத்தில் எடுத்துக்கொள்ள என்றுதான் நான் தினம் தினம் ஆண்டவனை வணங்குகின்றேன்.

எனது மடித்தமகன் புத்தி பதேலித்து, தினம் தினம் அவஸ்தைப்பட்டாக் கொண்டிருக்கும் போது, எப்பி நான் மகிழ்ச்சியுடன் வாழ முடியும்?”

எல்லாரும் வரதலிங்கத்தைத் திரும்பிப் பார்த்தார்கள். அவன் ஒன்றுமே நடவாதது போலப் பின்வரிசையில் நின்று யாருடனோ சிரித்துக் கதைத்துக் கொண்டிருந்தான்.

”உங்கள்க்கு நமது சாதிமுறைகளைப் பற்றித் தெரிஞ்சிருக்கும். எனது மடித்தமகன் தவேராஜன் - இங்கிரூப்பவர்களில் அவன் தான் எல்லாரிற் கும் மடித்தவன் - பள்ளியில் படிக்கும் போது ஒரு பண்ணை விரும்பியிருந்தான். அவள் தாழ்த்தப்பட்ட இனத்தைச் சேர்ந்தவள். எனக்கும் சாரும் திக் கும் சதாந்சேனுக்கும், அவன் அந்தப் பண்ணை மணம் முடிப்பதில் துளிகிட்ட விரும்பம் இருக்கவில்லை. என்னுடைய கணவருக்க்கு மடித்தமகன் என்றால் கொள்ளை ஆசை. அவர் அந்தத் திரும்பணத்திற்கு விரும்பம் தெரிவித்திருந்தார். புத்துவருடங்களாக இழுபட்டாக் கொண்டே போனது. கட்சியில் அந்தப் பண்ணைக்கு, பலவந்தமாக வறூ ஒரு ஆணை அவளின் பற்றோர்கள் திரும்பணம் செய்து வதைத் தார்கள். திரும்பணம் நடந்த இரண்டாம் நாள் அவள் தபக்கூப் போட்டூச் சதெத்துவிட்டாள். அதற்கூப் பிறகு எனது மடித்தமகன்க்கு இந்த நிலை, விசராக் கிப் போட்டூது.

அன்று நான் எனது மடித்தமகன்க்கு அந்தக் கலியாணத்தைச் செய்து வதைத் திரும்ப்தால், என்ன என் உடன் பிறப்புகளும் சூற்றத்தாரும் கைகழுவி விட்டிருப்பார்கள். அதாலான நான் அன்று பிடிவாதக் காரியாக இருந்துவிட்டேன். அவனையே நினைத்து நினைத்து உருக்கிக் கொண்டிருந்த என் கணவரும் சீக்கிரமே எம்மிடமிருந்து விடப்பெற்றுக் கொண்டார்.

ஊரில் இருக்கும் வரையும் நான் தான் அவனை வதைத்துப் பராமரித்தேன். நாட்டு நிலமகைகள் காரணமாக ஓடி ஓடி இடம் பெயர்ந்த போதும் நான் தான் அவனைப் பார்த்தேன். பின்பு என்னையே நான் பார்க்க முடியாத நிலை வந்த போது தான், இவர்கள் என்னை இங்கே கிட்டார்கள். பாவி நான், இங்கேயே வந்து தங்கிவிட்டேன். இப்போது அவனைப் பராமரிப்பது, இறந்துபோய் விட்ட அவனது காதலியின் தம்பி தான்.

எனக்க்கு இப்ப இருக்கின்ற கவலை என்னவெண்டா, நான் இல்லாத காலத்தில் அவனை

Written by - க.எஸ்.சுதாசுர் -

Sunday, 14 February 2021 00:23 - Last Updated Sunday, 14 February 2021 00:27

யார் பார்ப்பார்கள்? நான் சரியாக உறங்கிப் பல வருடங்கள் ஆகிவிட்டன. ஆழ்மனதில் இருக்கும் மரங்கள் என் உறக்கத்தைக் கட்டுத்து விடுகின்றன. இன்று எனது பாரத்தை உங்கள் முன் இறக்கி வகைகின்றனே.”

அம்மாவின் இருண்ட பக்கங்கள், ஹோலிங்குள் ஒளிவளையத்தில் நிரம்பியிருந்த எல்லோர் மனதிலும் சலனத்தை ஏற்படுத்தியது. அம்மாவின் உரை இப்படித் திசுமாறிப் போகும் என அறியாத பிள்ளைகள் ஆளுக்காள் ஓடி முழித்தார்கள்.

“கிழவி எல்லாத்தையும் உளறுது. ஓடிப்போய் ஸ்பீ ச்சை நிப்பாட்டு அக்கா....” சதாநசேன் சாருமதியிடம் கஞ்சினான். அதுவே நல்லதென வரதலிங்கத்திற்கும் பட்டது.

சாருமதி மடையை நோக்கி விரைந்தாள். அதற்குள் அம்மா கைகளதைத் தபக்கி கும்பிட்டபடியே, மடையில் இருந்தும் கீழ் இறங்கினார். பிள்ளைகள் அவரை சதாநசேன் நிற்குமிடத்திற்குக் கட்டிச் சன்றார்கள். பின்னாலே சாருமதி விரைந்தாள்.

“இப்படித்தான் அம்மா கொஞ்ச நாட்களாக உளறிக் கொண்டு திரிகின்றார். அவளுக்கு இப்படமென் சியா வந்திட்டுது. நரேஷிங் ஹோமில்லை கொண்டுபோய் விடுறதுதான் நல்லதெண்டு படுகுது” சதாநசேன் தன் நண்பர்களுக்கு விளக்கம் சொல்லிக் கொண்டிருந்தான்.

அம்மாவிற்கு சதாநசேன் சொல்வது கட்டிபுக்க வண்டும். அவர் தன் கைகளைப் பரேப்பிள்ளைகளிடமிருந்து, அவர்களுக்குத் திரியாமலே விடுவித்துக் கொண்டு, சாருமதியின் கைகளைப் பிடித்தார். அந்தப் பிடிப்பில் ஒரு அழுத்தம் வரேரோடுவதை சாருமதி உணர்ந்தாள்.

kssutha@hotmail.com